

1

Der bor to lejere i mit hoved. De har boet der længe, de betaler ingen leje, og de flytter aldrig ud. Deres navne er Skyld og Skam, de må nævnes, og nu er det gjort.

Men jeg vil ikke indlede min krønike med disse forstemmende følgesvende, så mister jeg modet. Jeg gemmer dem til fremtiden, måske helt til slutningen, og begynder i stedet med et andet navn. Mit eget.

Jeg hedder Adalbert Hanzon.

Engang før i tiden hed jeg Bert Hansson, men det er længe siden. Jeg er treoghalvfjerds år gammel, og det begynder at knibe med hukommelsen. Måske er jeg også en anelse dement, men det er i så fald ikke noget, jeg har lyst til at beskæftige mig med. Det er der ingen grund til, og jeg forsøger at bekæmpe det mentale forfald, så godt jeg kan. Jeg skal vende tilbage til både det ene og det andet senere, men det er ikke noget løfte. Jeg har aldrig før skrevet en bog, og det er ikke sikkert, at det vil lykkes mig at ro det her i land, men jeg har gennem længere tid været hjemsøgt af trangen til i det mindste at forsøge. Det har sine grunde.

Jeg sidder ved mit køkkenbord. Det er en grå formiddag i september. Gennem vinduet ser jeg Henry Ullberg træde ud ad døren på den anden side af gaden og stavre hen mod torvet

og indkøbscentret med sin rollator. Han går ud og handler hver dag, selvom det ikke er strengt nødvendigt. Nogle gange ser jeg ham blot vende tilbage med en lille pose gulerødder og en avis.

Henry Ullberg er stort set det eneste menneske, jeg omgås. Han er stædig som et æsel. Vi mødes sådan cirka en gang om måneden, mest hjemme hos ham, eftersom han har svært ved at gå, når han bliver fuld. Og fulde bliver vi altid. Vi drikker nemlig whiskysjusser med Trocadero-sodavand. Jeg kunne egentlig godt tænke mig noget andet, men Henry nægter. Han er som sagt stædig som et æsel. Og eftersom det altid er ham, der sørger for whiskyen, finder jeg mig i det. Det er hans søn Robert, der sender ham whiskyen fra Skotland, hvor han arbejder som jurist af en slags. Han har ikke besøgt sin far i femten år, men flaskerne ankommer regelmæssigt.

Vi bliver tit uenige under disse drukaftener, Henry Ullberg og jeg, og så bestemmer vi os som regel for aldrig at ses igen. Men han er lige så ensom som jeg, og efter nogle uger plejer en af os at ringe op og foreslå, at vi drikker et par sjusser og pladrer lidt. Som regel er det mig, der ringer. Henry er i det hele taget svær at have med at gøre. Han er lidt ældre end jeg, og vi har kendt hinanden i over fyrre år. Gennem en længere periode omgikkes vi faktisk dagligt, om vi ville eller ej, men det gjaldt gudskelov ikke alle fyrre år. Det vender jeg også tilbage til.

Det er anstrengende at skrive. Jeg har kun været i gang i en halv time, men føler mig allerede træt og lettere modløs. Jeg nedskriver mine ord i en stor notesbog med hårdt, gult bind. Jeg har fire af dem – købte dem på tilbud i sommer uden at overveje, hvad jeg skulle med dem. Jeg skriver kun på højresiderne. Det lærte jeg for mange år siden under mit første og eneste møde med en professionel skribent. Det var en halvberømt svensk forfatter, og det var en kvinde, der slæbte mig

med. Lige nu kan jeg ikke komme i tanke om navnet på hverken kvinden eller forfatteren. Men jeg husker, at jeg faldt i søvn under foredraget. Kvinden var stor og rødhåret, og hun vækkede mig irriteret med en albue i siden, da vi skulle klappe, så det der med kun at skrive på højresiderne må have været noget, han sagde i begyndelsen. Han var i øvrigt ret høj og mindede lidt om en gammel bandyspiller fra min hjemegn, som gik under navnet Frasse Finkel. Visse navne sætter sig fast i erindringen som burrer. Nu tager jeg en pause og lægger mig lidt inde i stuen.

Jeg har en metode til at bekæmpe glemslen. Det siges jo, at hjernen skal bruges for ikke at sande helt til. Den har ganske enkelt godt af at blive sat på arbejde og anstrenge sig. Det er vel derfor, folk i min alder forsøger at holde sig aktive på forskellige måder. Man løser sudokuer og krydsord, man deltager i slogankonkurrencer, blogger, skriver bidrag til Eurovision Song Contest og engagerer sig i frivilligt arbejde. Bortset fra krydsord er der ikke noget af det, der frister mig. Men jeg læser en del og ser nyhederne i fjernsynet. Det er alt nok for mig.

Min hjernegymnastik består i at prøve at huske, hvad folk hedder. Eller hed, hvis de er døde, hvilket tit er tilfældet.

Søndag aften finder jeg papir frem (karton i postkortstørrelse, jeg har et helt lager) og skriver en liste over syv personer. På den ene side skriver jeg en kortfattet beskrivelse af den pågældende person og på den anden side navnet. Et eksempel: Ham, der bøjede skeer i fjernsynet – *Uri Geller*.

Den følgende uge læser jeg så hver morgen beskrivelsen og forsøger at komme i tanke om navnet. Uden at vende papiret og kigge selvfølgelig. Jeg må ikke stå op, før jeg har klaret mindst seks, og jeg skal være den første til at tilstå, at det indimellem tager sin tid.

Denne uges liste ser sådan ud:

Den kvindelige tyske spion – *Mata Hari*
Ham, der sang “Trettifyran” – *Per Myrberg*
Midtbanespiller i Djurgården og på landsholdet – *Sigge Parling*
Første mand på månen – *Neil Armstrong*
Min håndarbejds lærerinde – *Elvira Stalin*
Hende, der vinkede bagvendt i fjernsynet – *Ria Wägner*
Ham vinduespudderen – *Gösta Pumpman*

Det kan altså dreje sig om kendte personer såsom Sigge Parling og Neil Armstrong, men også om folk, jeg har haft en personlig relation til, og som ingen andre kender til. Elvira Stalin og Gösta Pumpman for eksempel. Sidstnævnte skyl-der mig stadig fem kroner, men han er nok død for længst, så dem ser jeg næppe igen.

Når man tænker på nogen, begynder at forestille sig en person, dukker selve individet jo op længe før navnet. Man ser ligesom hele personen for sit indre blik, og selvom man kan huske alle mulige detaljer og sammenhænge, er det kropumuligt at komme i tanke om, hvad fyren, der sang “Trettifyran”, hed. Eller den halte håndarbejds lærerinde, som senere, langt senere, blev kørt over af toget mellem Flen og Katrineholm. Sådan fungerer det i hvert fald i min hjerne, og det hjælper ikke altid, at jeg har skrevet navnet ned på et stykke papir nogle dage tidligere.

Og når jeg nu skal til at fortælle den historie, som jeg har sat mig for at fortælle, ja, hvordan i alverden skal det gå?

Men nu forholder det sig altså sådan, at jeg synes, jeg er nødt til det. A man’s gotta do what a man’s gotta do. Eller i det mindste prøve. Det er jo heller ikke et spørgsmål om bare at fortælle løs lige ud ad landevejen. Der er også ting, der skal udredes. *En gåde*, er jeg tilbøjelig til at sige, og det kræver vel netop en gammel, indbildsk idiot som undertegnede at påtage sig sådan en dødfødt opgave.

Nej, ikke dødfødt. Det vil jeg ikke sige. Hvis jeg ikke troede på, at det på en eller anden måde kunne lade sig gøre, ville jeg ikke løfte en finger. Så dum er jeg trods alt heller ikke.

Og det hele, hele denne følelse af, at jeg faktisk har noget vigtigt at udrette, noget alvorligt og krævende, inden jeg stiller træskoene, det hænger altså sammen med, at jeg fik øje på en vis kvinde for en måned siden. Hvis jeg ikke var gået på apoteket den varme eftermiddag den 6. august, så havde jeg ikke siddet her med mine notesbøger, mine fire nyindkøbte kuglepenn og hovedet fuldt af spørgsmål. Livet er en mærkelig størrelse.

Men jeg sjokkede altså derhen. Samarin-lagrene var tomt, og hvis der er noget, jeg lider af, og som jeg afskyr, så er det den natligt tilbagevendende halsbrand. Specielt når jeg har spist lidt for meget eller lidt for sent på aftenen. Eller drukket whiskysjusser sammen med Henry Ullberg. Så er det slemt. Selvom jeg efter sådan en omgang skylder mit sædvanlige glas Samarin ned inden sengetid, må jeg som oftest op igen ud på de små timer og drikke et glas til. Man kan måske ikke ligefrem dø af halsbrand, men for pokker, hvor er det ubehageligt.

Man behøver sikkert ikke at gå på apoteket for at købe Samarin. De sælger det formentlig også i supermarkedet, men de to ligger lige ved siden af hinanden, så det spiller ingen rolle. Havde jeg valgt supermarkedet i stedet for, havde jeg heller ikke siddet her ved køkkenbordet og arbejdet i mit ansigts sved.

Hun var køn, det var det første, jeg bemærkede ved kvinden, som sad på en af de røde ventestole. Hvis man ellers stadig kan være køn, når man er omkring de halvfjerds. For det måtte hun jo være.

Hvis det ellers virkelig var hende, var min næste tanke. Herre jemini, skreg en stemme inde i hovedet på mig, det er

jo umuligt! Men hun lignede faktisk virkelig ... og så meldte der sig ikke noget navn. Hvordan kan man glemme navnet på den eneste kvinde, man nogensinde har elsket? Om så bare for et kort øjeblik? (Glemme altså, kærligheden varede betydeligt længere.)

Andrea Altman.

I dette her hul. På det her ynkelige apotek. Efter alle disse år. Lyslevende.

Ikke underligt, at det svimlede for mig. Men det sidste, jeg ønskede, hvis det virkelig var hende, var at tumle om og lande som en slatten skraldepose for fødderne af hende. Jeg greb fat i noget, vistnok armen på en ung mand, som lige var trådt ind, drejede om på hælen og forlod Kronans Droghandel, eller hvad det hedder nu om dage, med uforrettet sag. Der er som sagt aldrig nogen, der er død af en smule halsbrand.

Femogfyrre år, regnede jeg ud, da jeg var nået ned til åen og havde slået mig ned på en bænk. Så lang tid siden var det, at jeg sidst havde set hende. De der skæbnesvangre dage i august 1974. Ja, tiden forhaster sig ikke, men den går lige godt. Ingen pauser, ikke et eneste tomt sekund.

Men var det virkelig hende? Hvordan kan noget sådant være muligt? Så sandelig et berettiget spørgsmål, og endnu mere berettiget: Er det overhovedet muligt at genkende nogen efter næsten et halvt århundrede?

Mens jeg sad der på min bænk og så ud over det langsomt flydende vand og en lille flok endnu mere langsomme ænder, tænkte jeg, at det virkede nogenlunde lige så sandsynligt, som at Greta Garbo var storesøster til paven.

Og dog. Og dog?

Jovist, tænkte jeg, både dér på bænken og i dag. Jeg må tage det alvorligt. *Skriv* alt det frem, som jeg næsten har glemt. For det er, når man ikke længere sætter ord på tingene, på forhold og begivenheder, at de forsvinder under overfladen, det

er for pokker sådan, det er. Som Ria Wägner og Mata Hari. For ordene er de kroge, man fisker dem op med. De vigtige ting, man mister i tidens strøm.

Se nu bare der, en rigtig fin betragtning om, hvordan det fungerer i et gammelt hoved, hvis jeg selv skal sige det. Og jeg har ikke forivret mig. Jeg har ventet næsten en måned, tænkt, at den måske ville slippe taget i mig, denne tvingende følelse, dette usandsynlige møde på et helt almindeligt apotek i en helt almindelig svensk by. Løbe ud i sandet som alt andet. Men det gør den altså ikke. Den slipper ikke taget i mig og forsvinder. Men nok om det.

Nu holder jeg en ny tænkepause, mens jeg forsigtigt går tilbage i tiden. Gennem vinduet ser jeg, at Henry Ullberg er på vej hjem fra sin indkøbstur. Usædvanlig lang eskapade i dag. Måske har han været hos tandlægen eller lægen. I kurven på hans medtagne rollator ligger der kun en ynkelig, lille pose, der ikke ser ud til at indeholde meget mere end en pakke cocktailpølser og en tube smøre pålæg. Og en avis selvfølgelig. Med alderen er jeg kommet til at synes stadig mindre om mig selv, men det er godt at kunne konstatere, at der i det mindste er en gammel knark her i byen, som er endnu værre.

2

Hvor skal man begynde?

Måske med det første, der falder en ind, og hvis der ikke falder en noget ind, gør man nok bedst i slet ikke at begynde.

Men nu ser jeg faktisk for mit indre blik et lidt uskarpt, men gradvist tydeligere billede af min gamle skolegård midt i halvtredserne. Stavaskolan. Det er en helt almindelig efterårsdag. Eller sensommer skulle man måske sige, for vejret er smukt. Sol og drivende skyer, varmt i luften. Hvis man ikke skulle i skole, kunne man gå med bare tæer. Cykle til Hultsjön og bade måske. Det er et par uger efter sommerferien. En del af os står og hænger omkring den udgåede kastanje uden for sløjdlokalet og venter på, at det skal ringe ind efter formiddagens lange frikvarter. Der er to lange frikvarter om dagen, et mellem kvart i ti og ti om formiddagen og et mellem to og kvart over to om eftermiddagen. De har begge to samme udtalte formål: Lærerne Bröslund, Allansson, Fintling og de andre, skal have en velfortjent pause fra blomsten af Sveriges ungdom og have lov til at sidde i deres lænestole og sofaer oppe på lærerværelset på tredje sal og drikke kaffe og spise kanelsnegle eller måske marmorkage fra Sveas Konditori.

Der er dem, der foretrækker andre tilflugtssteder end kastanjen. Nogle holder til bag skolen, hvor de spiller fod-

bold. Andre, særlig pigerne fra de to sjetteklasser, flokkes helst bag cykelskurene ud mod Hagagatan, hvor de ikke kan ses, mens atter andre driver omkring i skolegården i blandede grupper af begge køn og sjipper, hiver hinanden i håret, spiller bold eller udveksler filmstjerner og tanker.

Jeg er ti år gammel. Indtil denne dag – jeg er ret sikker på, at det er en torsdag – har jeg heddet Bert Hansson. Jeg har korte bukser på, en ternet skjorte og blå gummisko. De fleste har lange bukser på, men jeg er ikke den eneste med bare ben. Min bedste ven Rune har eksempelvis også korte bukser på. Han står ved siden af mig og piller en sårskorpe af albuen. Det er Rune, der først får det at vide.

“Fra og med i dag hedder jeg Adalbert Hanzon.”

Z’et kan selvfølgelig ikke høres, men jeg har nøje gennemtænkt det hele.

“Adalbert?” siger Rune. “Det kan man sgu da ikke hedde.”

Mig: “Jo, man kan. Det står der på min dåbsattest.”

Rune: “Dåbsattest?”

Mig: “Nemlig.”

Rune: “Adalbert?”

Mig: “Ja.”

Rune: “Det var fandens.”

Jeg har faktisk set det på førnævnte dåbsattest. Den ligger i en brun kuvert i den øverste skuffe med vigtige papirer i kommoden inde i dagligstuen, sammen med mine karakterbøger fra Stavaskolan og en attest med tre stempler, der fastslår, at faster Gunhild har forældremyndigheden over mig. *Stig Adalbert Hansson* står der. Født den 16. oktober 1945. Moder Claudine Colbert, fader Hans Teodor Hansson.

På papiret med stemplerne på står der også, at min mor døde tre måneder efter min fødsel og min far syv år senere.

Han skød sig med et jagtgevær gennem munden. Der blev ikke noget tilbage af hovedet, men det står der ikke noget om.

Godt det samme. Bøssen havde han arvet efter min farfar Stig, som plejede at jage lidt ræv og harer, og som på sin side var død i en mineulykke i Stråssa, længe inden jeg kom til verden. Det hændte, at min far skød til måls efter flasker og blikdåser i vores baggård, men det eneste levende væsen, han nogen-sinde tog livet af, var sig selv.

Kort før det skete, fortalte han, at det var min mor, som havde insisteret på navnet Adalbert. Hun ønskede, at jeg skulle have noget fransk med mig ud i livet, eftersom hun selv var fransk. Hun var kommet til Sverige under krigen. Ifølge min far var der mangel på mænd i hendes hjemland. De døde som fluer på slagmarken. Det var derfor, hun var rejst nordpå. Men jeg kender ikke hendes historie. Hun dukker op på et dansegulv i Vretstorp sommeren 1944 og møder min far. De gifter sig et halvt år senere, hun føder mig, lever lidt længere og forsvinder så ud af historien. Der eksisterer to fotografier af hende, et sammen med min far, og et hvor hun står med en cykel foran en flok sortbrogede køer. Hun ler på begge billeder. Hun har mørkt, krøllet hår, og jeg synes, hun er ret pæn. Jeg har altid syntes, at det var synd, hun døde.

Min far brugte aldrig det der *Adal-* ... det blev bare til *Bert*. Inden han skød sig, arbejdede han som maler, drak og var ulykkelig. Når han var fuld, snakkede han tit med mig om alvorlige emner.

“Du spiller ingen rolle,” plejede han at sige. “Husk det, Bert. Selvom du tror det, så spiller du ingen som helst rolle i denne verden. Heller ikke jeg. Det havde været bedre, hvis vi aldrig var blevet født, du og jeg.”

Det var ikke altid, at jeg forstod, hvad han mente. Jeg var jo kun syv år, da han gjorde en ende på det hele. Men at jeg ikke var noget særlig vigtigt menneske, det forstod jeg. Og hvis ikke hans søster Gunhild havde været der, så ved jeg ikke,

hvad der ville være blevet af mig. Så var jeg vel kommet på et eller andet børnehjem. Måske Söderbacka. Det lå ude på bøhlandet fem kilometer uden for byen. Et par af ungerne gik på min skole, men ikke i min og Runes klasse.

“Jeg er med,” siger Rune. Vi er på vej ind i klasselokalet igen. “Den skide Hälleforsen.”

“Ja,” siger jeg. “Hälleforseren.”

Han er kommet ugen før, en to-tre dage efter ferien. En temmelig kraftig fyr med store ører og kasserolleklipping. Han mangler halvdelen af den ene fortand og går i en blå, slidt træningstrøje, hvor der står HÄLLEFORS IF i en halv-cirkel på ryggen.

Ingen af delene er noget problem. Ikke frisuren. Ikke den knækkede tand. Ikke træningstrøjen.

Problemet er, at han også hedder Bert Hansson.

Vores klasselærer Allansson pjatter med det, da han præ-senterer den nytilkomne for os. “Nu har vi to Bert Hansson’er i klassen,” siger han. “Det er storartet, for hvis vi lægger deres matematikkarakterer sammen, kan de måske snige sig op på bestået.”

Alle griner, bortset fra Bert Hansson og Bert Hansson. *Bestået* er lig med karakteren B. Jeg plejer at lande på BC, hvilket betyder, at jeg kun har klaret to eller tre opgaver ud af tolv. Eller i værste fald C, hvis jeg har haft en dårlig dag og ikke kunnet finde ud af noget. Rune er lidt bedre, men vi er enige om, at matematik ikke er vores stærke side.

Hvis man ikke spiller nogen rolle i verden, kan det vel for fanden være ligegyldigt, om man kan regne eller ej, plejer jeg at tænke.

Det er derimod ikke ligegyldigt, at der er en anden Bert Hansson. Da jeg ser ham stå deroppe ved katederet og smile forsigtigt med Allanssons hånd på skulderen, føles det rigtig væmmeligt. Som om jeg næsten bliver væk. Som om en

anden, den der kasserolleklippede fremmede, er kommet til skolen for at overtage min plads i verden. Det er en sær følelse, jeg har aldrig oplevet noget lignende, og gråden vælder op i halsen på mig.

Heldigvis begynder jeg ikke at tude, det ville have været det endegyldige bevis på, hvilket håbløst menneske jeg er. Jeg knytter næverne og tænker, at jeg for fanden må finde på noget. Sådan her kan det ikke være. Når man ikke kan have sit navn i fred, må man forsvare sig.

Et slagsmål i skolegården kunne naturligvis være en alternativ løsning, men Hälleforseren er mindst fem centimeter højere end mig og en hel del kraftigere bygget. Jeg har aldrig prøvet at slås med nogen, og hvis jeg skulle tabe, ville jeg være fortabt for evigt.

Der går nogle dage, inden jeg kommer i tanke om det der med mit navn, men så snart tanken melder sig, sent en aften lige inden jeg skal sove, indser jeg, at jeg har fundet løsningen. *Adalbert Hansson ... nej, Hanzon*, sgu fandeme! Det føles, som om en tung byrde løftes fra mine ludende skuldre, og næste dag lader jeg altså Rune blive den første, der får det at vide. Han forstår straks, hvad det går ud på.

Lærer Allansson har lidt sværere ved at begribe det, men da jeg et par dage senere viser ham dåbsattesten, går han med til det. Ændringen fra Hansson til Hanzon ryger med i farten, og fra og med midten af september er mit nye navn indskrevet i klassebogen og alle andre vigtige steder.

Jeg spiller måske stadig ingen rolle i den store sammenhæng, men jeg har i det mindste fået næsen op over vand-skorpen igen.

Så meget om det. I øvrigt skal det nævnes, at Hälleforseren flytter fra skolen allerede året efter, vist nok til Säffle eller

måske Åmål, men jeg overvejer aldrig at lave om på det igen. Efter min mening er der tilstrækkelig mange Bert'er i verden.

3

Der går nogle dage, inden jeg atter sætter mig ved køkkenbordet med min gule notesbog. Det er stadig september og også denne gang tidlig formiddag. Vejret er gråt, og blæsten rusker i den skravlede hæk på den anden side af gaden uden for den boligblok, hvor Henry Ullberg bor i nummer 14. Klokken er lidt i ti, og jeg forventer, at den gamle knark snart kommer ud af sin hule. Folk i vores alder har faste vaner. Man står op på samme tidspunkt, spiser den samme morgenmad hver dag og tænder for radioen, så man kan høre nyhederne og vejrudsigten. Mellemmadder til frokost og en lur om eftermiddagen. Og så videre.

Men nu skal der altså være plads til dette her skriverseri i skemaet. Og eftersom skemaet er nogenlunde lige så luftigt som en sky eller en prut, burde det ikke volde nogen problemer. En time eller to nu og da, det må tage den tid, det tager. Den eneste deadline, jeg pålægger mig selv, er denne: Det skal være færdigt, inden jeg dør. Eller også kører jeg fast og brænder hele møget. Plan B, som det hedder.

Én ting irriterer mig lidt: Hvorfor gik jeg ikke bare hen til hende og spurgte, om hun muligvis var identisk med en vis Andrea Altman, da jeg så hende sidde på den der ventestol i

Kronans Droghandel. Helt enkelt. Så havde sagen jo ligesom været ude af verden.

Men så husker jeg, at jeg var lige ved at besvime, da jeg fik øje på hende, og at det kun var med nød og næppe, at jeg fik krabbet mig ud på torvet igen. Jeg bruger det som undskyldning, men det er meningsløst – inderst inde ved jeg, at jeg ikke ville have haft modet til det under nogen omstændigheder.

Man kender jo sig selv. Andrea Altman er en skikkelse, jeg må nærme mig med den yderste forsigtighed, eller måske slet ikke. Som Napoleon eller Marilyn Monroe. Ikke fordi Andreas berømmelse kommer i nærheden af Napoleons eller Marilyns, det er ikke det, jeg mener. Men for mig personligt, for det menneske, som hedder Adalbert Hanzon, og som bor på Spillkråkevågen 17 i denne provinsby, er hun, eller *har været* burde jeg måske sige, det nav, omkring hvilket selve livet drejer. Undskyld, *har drejet*. Engang i fortiden, da græsset endnu duftede, og kirsebærrene smagte af kirsebær.

Måske burde jeg skrive et digt i stedet for? En sonet, er det ikke sådan de der fjortenradede størrelser hedder? Lige netop denne blege formiddag kan jeg godt få på fornemmelsen, at min genre som forfatter nærmere er lyrikken end prosaen. Men hvordan skulle det kunne lade sig gøre at klemme alt det, jeg vil sige, ind i sådan et lille skide digt? Nej, der findes ingen genveje, og poesien er vel, i det mindste for mit vedkommende, ikke andet end en fristende, men doven genvej.

Sikke jeg pladrer i dag. Man skulle tro, at jeg sad og drak sju-ser sammen med Henry Ullberg, og fandeme om ikke han kommer ravende ud fra sin dør ovre på den anden side af gaden, netop som jeg sidder og skriver dette.

Jeg skriver *ravende*, for det ser næsten ud, som om han er fuld. Men det er jo for pokker stadig kun formiddag. Jeg vælger at antage, at han har sovet dårligt eller måske fået et

af de der små slagtilfælde, man læser om, og parkerer den foreløbig der. Hvis han ikke er tilbage om en time, må jeg vel rykke ud.

Der er gået fire dage, siden jeg sidst talte med nogen, bortset fra de rudimentære samtaler, jeg har haft med naboer og kassedamer. *Godmorgen – godmorgen. Ellers andet? – Nej. Vil du have kvitteringen? – Nej tak.* I øvrigt er det kun to af naboerne, jeg hilser på. En ung indvandrerfyf i stueetagen. Jeg tror, han hedder Hassan. Og enkefru Bolin, som bor inde ved siden af. Hun er over firs og har en kat, som indimellem, men nok højst tre gange om året, sniger sig ud i trappeopgangen, hvor han godt kan lide at pisse territoriet af. Han hedder Sixten ligesom fru Bolins afdøde mand. Måske plejede Sixten den Første også at snige sig ud nu og da, det er ikke umuligt. Nej for resten, det ved jeg virkelig ikke noget om. Nu må jeg altså tage mig sammen. Rigtige forfattere nedskriver næppe samtlige strøtanker, som deres forkvalede hjerne udklækker.

Det menneske, som jeg snakkede med for fire dage siden, var Ingvor Stridh. Telefon, som sædvanlig. Det var hende, der ringede, som sædvanlig. Hun påstår, at hun er min kusine, eller i hvert fald halvkusine, men jeg er usikker på, hvordan det faktisk forholder sig med den sag. Min far skulle angiveligt have haft en halvsøster (ud over Gunhild altså, som er helsøster, og som jeg nok skal fortælle mere om senere), og Ingvor er datter af denne Rigmor. Og når jeg tænker efter, hvorfor skulle hun så lyve om det? At være i familie med Adalbert Hanzon er jo ikke ligefrem noget at vigte sig af. Så langt ude er der ingen, der er.

Første gang hun kontaktede mig, var for omkring ti år siden. Hun havde boet i udlandet hele sit liv, men var nu flyttet tilbage til Sverige. Og da hun senere gik på pension, flyttede hun her til byen. Det er nu nogle år siden, og vi har faktisk mødtes hele tre gange. To gange hjemme hos hende

på Prästgårdsgatan (en juledag og en påskelørdag) og en gang på restauranten i byens hotel (hendes fødselsdag, jeg betalte).

Det er ikke, fordi jeg har noget imod Ingvor, ingen horn i siden på hende eller noget, men hun snakker, så man får ondt i trommehinderne, og hun går stavgang. Det sidste rager jo ikke mig, men hun kan ikke lade være med at bavle om det – om hvilken stor og positiv forandring det ville være for mig, hvis jeg også kastede mig ud i det der kæpgangeri. Hun kunne instruere mig i det, siger hun, både teoretisk og praktisk, og så kunne vi gå lange meningsfulde ture sammen. Bare tanken giver mig kuldegysninger. Hvis jeg dør og kommer i Helvede, er jeg sikker på, at Ingvor vil stå klar ved indgangen med et par af disse bedrøvelige glasfiberstave til mig.

Hun påstår, at jeg vejer et par kilo for meget. Det er den slags, man godt kan sige til sin familie, mener hun. Jeg mener til gengæld, at nu har jeg båret rundt på de par kilo i et kvart århundrede, og hvis der skulle være problemer med at få mig ned i kisten til sin tid, så kan de vel bare skære mig lidt til.

Jeg ville ikke skrive alt det her om Ingvor, hvis det ikke var, fordi jeg har en plan. Den er sikkert på grænsen til det tabelige, men jeg har grublet over det et par døgn nu uden at kunne finde på noget bedre. Hvis det ikke virker, så er der ingen skade sket. Så hvorfor ikke?

Den handler om to ting: svømning og en tatovering.

Jeg begynder med tatoveringen. Dengang (den alt for korte tid i min ungdoms fagre vår, kan jeg ikke lade være med at tilføje, skønt jeg faktisk var omkring de tredive), da jeg kendte Andrea Altman, var det ikke så almindeligt med den slags kropsudsmykninger. Eller hvad man nu skal kalde det. Jeg taler om første halvdel af halvfyrdserne. Så vidt jeg ved, var det mest sømænd og gangstere, der lod sig tatovere, men det kan være en misforståelse, jeg har ikke undersøgt sagen

nærmere. Hvorom alting er, så havde Andrea Altman en lille tatovering. Det var en dato, skrevet sådan: 14/6. Intet årstal, kun de der tal og skråstregen. Og den var ikke større end et frimærke. Placeringen var fin: højt oppe på venstre bryst. Men det havde ikke noget med hendes smukke bryster at gøre. Tanken var, at tatoveringen skulle sidde lige ud for hjertet, og datoen var den dag, hendes far døde. Et tegn på, at hun elskede ham og altid ville huske ham som det bedste, ædlest, sjoveste, mest intelligente og kærlige menneske, som nogen-sinde havde gået i et par sko. Hun forklarede mig det indgående, også hvordan han døde. Det var en lille smule specielt, og Andrea var lige fyldt fjorten, da det skete.

Andris Altman var sprunget ud med en faldskærm, der ikke foldede sig ud. Han ramte jorden under halvtreds meter fra det sted, hvor hun og hendes mor stod som tilskuere. Det var en eller anden opvisning, der foregik på en militærflyveplads i nærheden af den by, hvor hun var vokset op, og hvor vi mødtes flere år senere. Lad mig kalde den M.

Hun fik datoen tatoveret på femårsdagen for ulykken. Det foregik i al hemmelighed under en skolerejse til København. Hendes mor, som havde udviklet sig til et særdeles kompliceret menneske efter ulykken, ville aldrig have tilladt det. Men for Andrea var det en vigtig ting, som hun havde planlagt i flere år.

Det begynder godt nok at føles, som om jeg foregriber begivenhedernes gang. Men jeg må jo forklare det der med tatoveringen og min plan.

Netop nu ser jeg for øvrigt Henry Ullberg vende tilbage fra torvet. Han raver ikke længere, stolprer bare på sin sædvanlige stivbenede måde, og i kurven ligger den obligatoriske halvtomme plasticpose fra supermarkedet. Jeg bestemmer mig for at tage en lur, inden jeg kaster mig over planens anden bestanddel: svømningen.

Hun var vild med vand. Jeg ved ikke, om det på en eller anden måde hang sammen med hendes flyskræk – at hun ikke brød sig om at være højt oppe i luften efter farens tragiske død. Men måske var det sådan, det var. Vand er jo angiveligt modsætningen til luft, et andet element, som man sagde i gamle dage, og Andrea havde det aldrig så godt, som når hun kunne flyde omkring i en sø, et hav, en å eller et svømmebassin, ligegyldigt hvad.

Hvis jeg ikke kan svømme mindst en time hver dag, dør jeg, kunne hun finde på at sige. Forstår du det, Adalbert?

Jeg svarede ja. Det gør jeg som regel, når nogen spørger mig sådan. At sige, at man ikke forstår det, kommer let til at virke uhøfligt, og hvis der var noget, der var mig magtpåliggende sammen med Andrea Altman, så var det at optræde høfligt. I det hele taget at fremstå som en betænksom, begavet og hensynsfuld gentleman. Det hjalp nu ikke i det lange løb, men sådan er det med mit liv – før eller senere går det ad helvede til. Med årene har jeg lært at indstille mig på det fra begyndelsen af. Når man står der med nitten i hånden, kan det føles ganske tilfredsstillende at kunne sige: *Ja, var det ikke det, jeg sagde? Jeg vidste det.*

Men tilbage til Andrea Altman. Vi badede og svømmede meget i den korte tid, vi var sammen. I Rosvaggasjön om sommeren (det blev til to somre, den første var den bedste), i Lyssnaviksbadet og i svømmehallen i M resten af året. Specielt i efterårs- og vintermånederne besøgte vi trofast det sidstnævnte gamle klorpalads. Det kaldtes det i folkemunde: *Klorpaladset*. Andrea var der tit to gange om dagen. Alene om morgenen før arbejdet og sammen med mig om aftenen. Jeg husker, at vi regnede ud, at hun gennemsnitligt tilbragte tyve timer om ugen i vandet, svømmende frem og tilbage, bane efter bane i roligt tempo i femogtyvemetersbassinet i sin røde badedragt og den gule badehætte. Jeg plejede at til-

bringe halvdelen af tiden oppe på tilskuerpladsen med min avis og en kande termokaffe, og når de lukkede klokken ni, hændte det indimellem, at der kun var hende og mig og en bademester tilbage i hele paladset. Jeg mener, at bygningen blev revet ned nogle år senere.

Jeg spekulerede som sagt på, hvad det skyldtes, dette voldsomme behov for at være omgivet af vand. Om det på en eller anden måde havde noget med hendes fars død at gøre, eller om der var andre grunde. Men vi talte ikke så meget om det.

“Sådan er det bare,” sagde hun, “Visse mennesker har brug for fem kopper kaffe om dagen for at kunne fungere, jeg har brug for at bade.”

“Måske har du været en haj i dit tidligere liv?” bemærkede jeg en gang spøgefuldt.

“For mig er det godt nok, hvis jeg får lov at være en makrel i mit næste,” svarede Andrea.

Men jeg venter lige lidt med historien om mig og Andrea Altman. Tilbage til min tåbelige plan.

Hvis, tænker jeg altså ... *hvis* det virkelig forholder sig sådan, at den kvinde, jeg så i Kronans Droghandel, er identisk med Andrea Altman, så burde hun jo stadig være ret afhængig af dette element, altså vandet, ikke? Og hvordan tilfredsstillers man sådan et behov i en by som vores? (Når jeg formulerer det sådan her, synes jeg faktisk, at det lyder både logisk og kløgtigt, den ros synes jeg, at jeg skal have). Jo, man opsøger Bollgrens svømmehal.

Lars Gustaf Bollgren, også kaldet LG, var byens stærke mand, indtil han gik bort forrige år. Betonsosser og kommunal pamper i over tre årtier, hersede og regerede og bestemte alt, og blandt de varige spor, han satte på byen, regnes en pragtfuld badeanstalt ved idrætspladsen oppe på Väster. Jeg har

besøgt den nogle gange, men ikke her på det seneste. I det hele taget synes jeg stadig mindre om at færdes blandt folk, og når man er en gammel, blegfed misantrop, høster man ingen laurbær i halvnøgent selskab.

Jeg forundres over de ord og udtryk, der kommer til mig, når jeg skriver ... *blegfed misantrop ... høster man ingen laurbær i halvnøgent selskab* ... Hvor kommer den slags fra? Jeg har selvfølgelig læst en del, sådan har det været lige siden teenage-tiden. Tre-fire bøger om måneden, sådan i gennemsnit. Jeg besøger regelmæssigt biblioteket. Tit afleverer jeg et par dage for sent, men de ser altid gennem fingrene med det.

Krydsord fylder også en del i mit liv, men det har jeg vist allerede nævnt. Jeg køber et krydsordsblad hver uge og Svenska Dagbladet hver fredag. Jeg vil tro, at jeg bruger mindst en time om dagen på at finde de rigtige bogstaver på kryds og tværs. Men jeg sender aldrig løsningerne ind, det er ikke umagen værd.

Men nu har jeg endnu en gang tabt tråden. Det virker, som om historien, eller hvad det nu er, jeg er i gang med, flyver og farer i alle retninger, hvis man ikke passer på. Hvor var jeg?

Nå jo, Bollgrens svømmehal og min plan.

Altså, hvis Andrea Altman stadig efter alle disse år er den Andrea Altman, jeg kendte engang – og hvis hun af uransagelige grunde lever og bor her i byen – så giver det jo god mening at antage, at hun svømmer deroppe i den flotte svømmehal. Det giver til gengæld ingen mening, at den blegfede misantrop, som fortæller denne historie, skulle finde sine gamle badebukser fra halvfjerdserne frem – forudsat at de stadig ligger i en eller anden skuffe, og at han overhovedet kan passe dem – og opsøge stedet for selv at undersøge sagen. Drive rundt omkring bassinkanten og glo. Føj for satan, bare tanken om det giver mig kvalme. Det ville heller ikke over-

raske mig, hvis man blev pågrebet. I disse tider skal man jo passe på, at man ikke kommer til at *krænke* nogen.

Det er her, Ingvor Stridh kommer ind i billedet. Hun skal være min hjælper i dette delikate anliggende, og jeg tror ikke, at hun bliver svær at overtale. Giv hende en chance for at stikke sin næse i noget, og hun griber den med kyshånd. Det er præcis sådan, hun er.

Det handler jo bare om at stå i brusebadet eller sidde i damernes sauna med jævne mellemrum og spejde efter en kvinde med en dato tatoveret på det ene bryst.

Hvor svært kan det være? Hvis hun har heldet med sig, kan jeg jo give hende en belønning. En middag ude i byen igen, hvorfor ikke?

Jeg rejser mig fra køkkenbordet og strækker mig. Glor ud ad vinduet og opdager, at himlen over Henry Ullbergs tag er blå. Jeg bestemmer mig for at gå en tur, inden jeg giver det Gud i vold og ringer til min halvkusine. Alt har sin tid.